

събраха известна сума, купиха тиква и я пратиха на фурната.

Душко потъна въ щастливи мисли.

И когато следъ единъ часъ тиквата се опече, той пожела самъ да я донесе, и отиде.

Но...

Тъкмо, когато се връщаше съ таблата, върху която разнасяше приятна миризма опечената тиква, срещна го г-нъ управителтъ.

— А-а, г-нъ Душко! — рече му той — та вие сте си опекали тиква!.. Радвамъ се, радвамъ се. Сигурно стомахътъ ви се е вече оправилъ.

Душко си глътна езика и не можа да каже нищо.

Кога внесе тиквата при другаритѣ си, тѣ всички забележиха, че той бѣше прежълтѣлъ като мрътвещъ.

— Какво ти е? — запитаха го всички зачудени.

— Прилоше ми нѣщо — отговори Душко и безсилно се отпусна на единъ столъ въ жгѣла и останана тамъ мраченъ и нѣмъ. Вдълбоченъ въ нѣкакви тъмни размишления, той дори не поглеждаше другаритѣ си, които съ охота и радостъ ядѣха сладката тиква.

— Душко, вземи, братко, — канѣха го тѣ.

— Не ми се яде, отговаряше той печаленъ и убитъ и настояваше плачливо:

— Зле ми е, много ми е зло, момчета...! Ще се мре...
